

Afféle rendes falusi portává alakulva nemsokára benépesült a „jövevények” udvar.

Hét esztendeje szokatlan
esemény adott beszédtemát
a Szamos mentén megbúvó
Iris falu, Rápolot lakóinak. A
település hajdani első gaz-
dájának főtérén álló, valami-
kor szebb napokat látott ház-
át egy külföldi házaspár vá-
sárolta meg.

A Scharno házaspár 1993-ban a számukra szimpatikus, azóta régképp szívükbe zárt Magyarországon keresett helyet, ahol — mint a negyvenesztendő művész fogalmaz — lehet szobrászkodni, van mód állatokat te-

A szimpátia nem véletlenül alakult ki irántunk. Heinit már gyermekkorában összehozta a jó sorsa két remek hazánkfiaival: tíz éves korában egy magyar származású kiváló tanárnőtől tanult zongorázni, három évvel később pedig, mint nagyreményű ifjú lovas egy alkalommal megismerkedett a magyar távlov-

Sokfelé nézelődtek Magyarországon, míg végül a főiskolai barát, a Mátészalkán élő, alkotó Bíró Lajos szobrászművész mutat-

Tudták azt is, teljesen be kell
leszkedniük a falu közösségé-
Lassacskán ez is sikerül. S ha
a helybeliek egyre inkább be-
dik őket elfogadni, mi sem je-
jobbán mint, hogy évről é-

A művész ember különösen rosszul tűri a rabságot. Heinrich is jóval több kötetlenségre vágyott alkotói munkájában, mint ami az otthoni körülmények között megadatott. Ezért gondoltak egy merészet: olyan helyet keres-

Eleinte kétlaki volt a Schorno házaspár. Ingáztak Winter Thur

Bücsúszáskor, mint új hazájáért felelősséget érző polgár méltó hozzáteszi: bízunk benne, hogy Magyarország, s főként ez a vidék nem sokára túl jut majd jelenlegi nehéz helyzetén és könnyebb megélhetési lehetőségeit nyújt majd a rápolítottaknak is.